

LBRIS

We know
books

ANDREEA RĂCARI

**ÎN VALURI
SE PIERDE MAREA**

Pentru acei oameni pe care-i numesc „acasă”

#bestseller

Chișinău · București

2022

CAPITOLUL 1

*„Am strigat, dar nimeni nu m-a auzit...
Am plâns, dar nimeni nu mi-a șters lacrimile,
Am căzut, dar nimeni nu și-a întins mâna”*

3 septembrie, 2021

Dragă Tudor,

Tavanul din cameră este alb, cu atât mai bine, fiindcă mi-e tot mai greu să îmi amintesc de tine, de prezența ta, ceea ce mă descumpănește profund. Încerc să-ți conturez chipul în toată această beznă din mintea mea, agonizantă letargie.

7 septembrie, 2021

Dragă Tudor,

Mi se întâmplă uneori să nu mă recunosc pe mine însămi, alții ar pune asta pe seama suferințelor mele, nu ar recunoaște în veci că li se întâmplă și lor, că oricât de multă judecată am avea, există urme de în-doială, altfel am cunoaște toate misterele Universului.

Mă gândesc mult la Univers. Doctorul îmi spune că este un simptom al durerii mele. Eu cred doar că mi-au

limitat lumea, și e un răspuns normal.

Normalitate. Singurul cuvânt pe care tânjesc să-l aud.

Meditez asupra răspunsului tău, dar știi... locul acesta nu mă ajută deloc, îmi stârnește propria milă. Nu-mi mai permit să gândesc iluzoriu, să mă înfășor în fantasmă, să îmi conturez propria realitate.

11 septembrie, 2021

Dragă Tudor,

Se încearcă tot felul de tratamente și știu că-mi va veni rândul, e doar o chestiune de timp.

Mama, după cum prea bine știi, nu-și dorește să ies de aici decât recuperată.

Doctori, asistenți, tot felul de angajați sunt cu ochii pe mine. Se prefac indiferenți, dar bănuiesc că eu îmi scriu aici gândurile și sigur ar vrea să-l las din mână, ca apoi să mi-l răsfoiască. Niciodată nu sunt singură când îți scriu, mereu apare câte o asistentă care vine și pleacă odată cu pixul. „Ar fi păcat să mă rănesc cu el”, mi-au spus.

Îmi prescriu o groază de medicamente. Nu știu dacă-mi fac bine, știu doar că nu sunt eu, și au trecut abia câteva zile..

Dragă Tudor,

Pereți, foarte mulți pereți, albi, foarte albi. Nimic altceva care să-ți ocupe mintea. Paturi albe, nu foarte albe, alocuri ruginite, alocuri murdare. Îmbrăcămintă albă, ce-ți lasă impresia că ai atins acea binecuvântare, râvnită de toată lumea: raiul. Cred că e un semn de maturitate să-ți dai seama că culorile nu au legătură cu realitatea. Poți fi fericit în negru și trist în roz. Aparențe.

Geamuri albe, sticla transparentă: singura însuflețire din cameră.

Sunt totuși, în altă lume...

CAPITOLUL 2

„Avem adevăratul cer pe Pământ.”

17 septembrie, 2021

– Mă așteptam să te văd mai devreme.

Mama își aranjează șorțul după gât și tușește în semn că așteaptă un răspuns.

Încuviințez din cap, iar ea îmi vorbește în continuare. O ignor, pentru că în majoritatea timpului se plânde de ceva, deși se întâmplă în fiecare zi, alege să nu schimbe nimic. Eu nu pot divorța de tatăl meu.

Îmi fac loc prin holul dezamăgitor de mic, în aparență, pare un hol normal, însă noi l-am transformat într-un spațiu de depozitare, te pierzi printre rafuri de murături, compoturi sau pungii cu făină. Pe undeva pe acolo, îmi las și eu echipamentul, încerc să-l așez stabil ca nimeni să nu se împiedice de el. Camera mea e la capătul holului. Nu prea intră nimeni, n-ai de ce să treci prin magazie dacă nu ai nimic de luat sau de discutat. Stăm la etajul doi, în sectorul 1 al Bucureștiului.

N-am cea mai încăpătoare sau frumoasă cameră. Am impresia că părinții mei au transformat holul în spațiu de

depozitare, iar magazia în camera mea. Nu cred că se așteptau să mai aibă un copil, tatăl meu are o vorbă „Un copil e prea puțin, doi sunt deja prea mulți „o folosește de fiecare dată când vin facturile. „Bani irosiți,„ spune el. Mama, fie e prea slabă să infirmă, fie simte la fel. George, fratele meu, se întreține singur, dar locuiește cu noi. Suntem o familie obișnuită, nu ne îmbrățișăm, nu ne spunem „Te iubesc” și nici nu avem seri de joi dedicate familiei.

În camera mea nu s-au făcut renovări recente. Am un ghiveci, încă din copilărie, cu flori de plastic. E mare și prăfuit, și să mor dacă mint când spun că mama ar alege ghiveciul în defavoarea mea. Mai e și un șifonier scrijelit, cu ușile descumpănite, ce are o tehnică anume pentru închidere, asta dacă nu vrei să cadă pe tine în timp ce dormi. Am chiar și un birou pentru teme, adus din camera fratelui meu odată cu terminarea colegiului. Și pe toate le păstrăm, de parcă vremea comunismului s-ar reîntoarce.

Nimic nu-i așa cum ar trebui să fie și asta mă face să-mi doresc să plec cât mai repede la facultate.

Aș vrea să încep să-mi trăiesc viața cu adevărat. Să le demonstrez alor mei că perseverența schimbă totul. Că pot mai mult de atât. De ce să-mi oglindesc tatăl în deciziile iraționale pe care alege să le întrețină o viață întreagă? Sau mama care nu-și iubește suficient viața încât să-și pună deoparte prejudecățile și să divorțe-

ze? Și apoi, îmi vine mult mai ușor să-mi decid drumul în viață și principiile dacă îi privesc pe cei din jur de la suprafață, obiectiv. Uneori, îți face bine să te rupi de ceea ce te înconjoară.

Printre lucrurile mele împrăștiate văd un pahar de la Starbucks cu numele Karinnei, și-mi imaginez că se află în fața mea și vorbim. Îmi amintesc ziua în care l-am luat, sincer, nici nu știu cum de l-am păstrat atâta timp. E plăcut să ai ceva care să te facă să nu uiți persoanele care înseamnă ceva pentru tine. Probabil că acum ar râde de mine dacă ar vedea ce greu îmi este fără ea. Parcă nici viața nu-și mai arată frumusețea dacă nu-i vede zâmbetul. Sau parfumul. Avea un miros aparte, ceva vanilie, lemn de santal și încă ceva, ceva ce o caracterizează, și îi oferă carismă, ceva ce-mi aparține și mie atunci când mă aflu în prezența ei. Atât de familiar.

Se spune că poate să-ți placă de o persoană doar după felul în care miroase, că este primul lucru care ne atrage la ceilalți. Țin să dau dreptate teoriei.

„O țin de mână și o întreb dacă e gata să-i dau jos eșarfa de pe ochi. Îmi surâde în semn de răspuns. Eu îi văd zâmbetul fără ca ea să observe ce-i în jur, nici eu nu observam, o priveam îndelung și mi-am dat seama că dacă voi continua, vom rata eclipsa. Eu m-aș fi împăcat cu ideea, ea eclipsa până și eclipsa.

Ea era bine și fără să mă vadă, mă făcea să mă simt egoist. Ea sau propria mea conștiință. Nu conta, era ne-

drept să nu-mi pierd rațiunea și să preiau din avântul tatei. Mi se părea că nu sunt suficient de bun ca ea să mă vadă, că se va răzgândi când mă va vedea prin proprii mei ochi.

Așa că am ales să mă bucur câteva minute de eclipsa de pământ până să ridic ochii la cea din cer.

– Hai, dă-mi-o jos! Ripostează ea. Sigur s-a întunecat deja..

Nu reușeam să înrădăcinez atât de repede momentul printre amintirile de neuitat. Așa că mă prefăceam că sunt mai multe noduri, și chiar și atunci când am reușit să-i dau jos, iar ea privea cerul, eu mă mulțumeam să-i văd chipul în lumina difuză a nopții.”

CAPITOLUL 3

„Nu cunosc inimi mai frânte și minți mai spulberate decât cele cuprinse de neputință”

21 septembrie, 2021

Dragă Tudor,

Afară plouă. Picăturile de apă se preling pe geam ca o sărutare a naturii, cadența ploii îmi încălzește sufletul, parcă spală toate păcatele lumii. E încă rece, zăpada se vede pe alocuri, pe acoperișurile clădirilor.

Pe la prânz oamenii se plimbă, cu mâinile în buzunare, cu zâmbete pe față, vorbind de tot ceea ce au făcut și ce vor face. Oameni, care pur și simplu pierd vremea simțindu-se bine. Oameni normali ce își trăiesc viața. Îi privesc invidioasă. Cât de bine se pot conforma unii oameni, cât de banal li se pare unora o simplă ieșire în parc și cât de greu le este altora să vadă măcar cerul.

Sunt singură aici. Nimeni n-are voie să se apropie. Dar oare a încercat cineva?

Prietenele mele te întrebă vreodată de mine? Își fac griji pentru mine?

Mi-e tare dor de ele și de discuțiile noastre, de petrecerile la care mergeam împreună, de certurile pe care le aveam când nu ne asortam pantofii, de mirosul de țigări al Taniei, de glumele proaste ale Silviei.

Amintirea lor mă leagă cumva de viața de dinainte.

23 septembrie, 2021

Dragă Tudor,

În ultimele nopți, strigătele unei femei mă trezesc. Țipă, lovește, urlă ceva indeslușibil. Adorm cu greu, bulversată cu impresia că va reîncepe. Am întrebat un paznic ce se întâmplă, iar el mi-a zâmbit malițios spunând-mi să tac, altfel mă închide în cameră cu ea.

Locul ăsta are ceva în comun cu holocaustul. Distruge orice fărâmă de demnitate.

Am aflat că pot primi cărți, ca să-mi ocup mintea.

Mi-au spus că mi le vor aduce în câteva zile.

Doctorii spun că răspund tratamentului, iar asta mă face să mă simt optimistă.

Oare cum ar fi stat lucrurile dacă nu mă încăpățânam atât de mult în acea seară?

Dacă nu te târam și pe tine în întunericul ăsta?

Mama mă vizitează, dar eu refuz să o văd. Nu îmi lipsește nici ea, nici felul ei abuziv, obsedat de control.

25 septembrie, 2021

Dragă Tudor,

Cad în gol, departe de iubirea ta. Mi-e greu și nu înțeleg nimic din ce se întâmplă. Nimeni nu-mi explică nimic. Nu știu ce să fac. Am citit odată că iertarea vine din interior. Doare. De prea puține ori reușesc să pun capăt unui gând. Aud doar vorbe ce mă frâng.

M-ai uitat deja?

Ai pus capăt iubirii la fel ca restul?

Nu mă vezi niciodată când te privești în oglindă?

Cândva am fost lângă tine, sprijinită de umărul tău.

Azi simt că mă prăbușesc și nu-i nimeni aici, pentru mine..